

NOVĂȚEANUL

Publicație lunară independentă

ORAȘUL NOVACI ❖ Anul VIII, Numărul 82 ❖ Sâmbătă, 25 Aprilie 2020 ❖ ISSN 2392 - 6961

Actualitatea
novățeană

SĂNĂTATEA ÎN PRIM PLAN

La întrebarea mea privind preocupările Primăriei Orașului Novaci la începutul acestei primăveri, primarul orașului, Domnul dr. ing. Dumitru Leuștean, mi-a spus că în această perioadă pe primul loc se află sănătatea novățenilor.

Primăria orașului, celelalte autorități ale Statului, în frunte cu Poliția, Jandarmeria, Poliția Locală, veghează ca măsurile adoptate de Guvernul României să fie respectate de către toți novăcenii pentru a nu ne confrunța cu probleme grave de sănătate la nivelul orașului.

S-a urmărit îndeaproape ca Spitalul orașenesc să dispună de materialele necesare dezinfectiei și prevenirii infecțiilor cu coronavirus.

Unitățile comerciale dispun de asemenea de materiale de dezinfectie și respectă regulile de distanțare fizică a persoanelor.

Primarul Orașului Novaci apreciază faptul că atât preoții bisericilor din localitate, cât și enoriașii au înțeles recomandările privind săvârșirea Sfințelor Liturghii de Paști. De asemenea, mulțumește preoților și voluntarilor care au dus la casele oamenilor Sfințele Paști și Sfânta Lumină, fiecare casă transformându-se în felul acesta într-o Casă a Domnului. Novăcenii au dovedit în aceste vremuri de criză că sunt oameni așezați, oameni care se gândesc la binele lor și al familiilor lor, la întreaga familie novățeană.

În ce privește celelalte obiective aflate pe agenda de lucru a Primăriei, Domnul Primar, dr. ing. Dumitru Leuștean, asigură pe toți novăcenii că ele se vor derula în raport de relaxările care vor fi adoptate de Guvernul României și că toate proiectele aprobate vor fi finalizate în conformitate cu termenele programate.

Constantin DĂRVĂREANU

MIRACOLUL ÎNVIERII DOMNULUI

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

Sfințele Paști au bătut iarăși la ușă. Numai că în acest an totul a fost altfel. Evenimentele care ne-au pregătit pentru aflarea Marii Taine a Învierii și-au urmat cursul firesc de aproape două milenii, dar n-am putut să le percepem direct. Astfel, Sâmbăta lui Lazăr și Duminica Floriilor le-am petrecut în singurătate, fiind interzis mersul la biserică și chiar la cimitir. Ordonanțele militare prin care se încearcă stăvilirea pandemiei Covid 19 ne interzic întrunirile de orice fel și permit doar izolarea la domiciliu, cu unele excepții absolut vitale, cum ar fi tratamentele medicale, procurarea de alimente sau hrănirea animalelor de pe lângă casă, precum și desfășurarea unor activități cum ar fi cele din industrie și agricultură sau unele servicii sociale de maximă importanță.

Miracolul Învierii Domnului și-a continuat însă existența în casele creștinilor. Oamenii au rostit în tăcere ceea ce ar fi făcut și auzit la Sfânta Biserică, în respectul pentru prevederile legale. Marea problemă a fost însă cea a Luminii de Paști și a Paștilor însăși, pe care altădată le primeam de la preot în biserică. Spunem că a fost o mare problemă pentru că atât Lumina adusă de obicei de la Ierusalim, cât și Paștile primite la biserică au un evantai precis de ritualuri și semnificații. Lumina simbolizează semnul cert al Învierii Domnului după cum am înțeles. Evangheliștii ne spun că atunci când Îngerii au dat la o parte piatra grea ce închidea mormântul unde fusese depus Trupul lui Iisus după răstignire, a apărut o lumină orbitoare care i-a speriat pe soldații puși să păzească așezământul funerar. Mai mult, această Lumină este ea însăși semnul că Învierea s-a produs, deci Miracolul a avut loc. Este un Miracol, pentru că în viața obișnuită din toate timpurile istorice nu s-a produs niciodată o înviere a unui mort care a stat mai multe zile în mormânt. De altfel, chiar unuia dintre ucenicii lui Iisus, Toma, după cum se știe, nu i-a venit să creadă că acest Miracol s-a produs.

Lumina de la Înviere a fost și este pentru noi toți ceva pe care îl prețuim și care ne vorbește despre acest Miracol. De aceea în casele noastre, ale părinților și bunicii, aducerea Luminii de la Înviere a reprezentat o practică specială. Această Lumină, respectiv lumânările de la Înviere, a fost un fel de sprijin în caz de primejdie și le aprindeam ori de câte ori treceam prin mari pericole. Probabil că în acest an Lumina de la Înviere ne va ajuta să trecem mai ușor peste încercarea la care este supus poporul nostru și întreaga omenire.

În acest an, așa cum se întâmplă de multă vreme, Lumina Învierii a fost adusă de la Ierusalim și trimisă la Eparhiile din țară prin reprezentanți speciali, iar preoții de la diferitele biserici au împărțit Lumina Sfântă fie personal, echipați corespunzător, la poarta enoriașilor sau prin voluntari.

Problema dificilă este că așa cum s-a obișnuit pe aici pe la noi de multe veacuri, preotul ne cheamă la Biserică, la miezul nopții dintre sâmbăta și duminica Învierii, spunându-ne – *Veniți de luați Lumină cei ce aveți nevoie de Lumină!* Acum, în starea de urgență în care ne aflăm, trebuie să ne adaptăm practicarea cultului religios la noile condiții.

În ceea ce privește primirea Sfințelor Paști, s-a apelat la curieratul rapid, la voluntari sau chiar preoții le-au adus la

poarta enoriașilor, respectând cerințele regulilor stării de urgență. Acum a fost cazul să ne amintim cum au procedat strămoșii noștri în timpul invaziilor barbare, a războaielor sau a altor evenimente catastrofale, cum au fost: holera, ciuma, tifosul exantematic etc. Atunci, cel mai bătrân din casă scăpăra amnarul și aprindea o lumânare, apoi citea din Evanghelie textul privind Învierea lui Iisus, se spunea Tatăl Nostru în cor, se tăia o prescură sau un colac făcut în casă, care se stropea cu vin și aghiazmă și acestea erau considerate Paști. De asemenea, se cânta de câteva ori Hristos a Înviat și astfel se considera că au participat la Slujba de Înviere. Mai notăm că tot cam așa procedau și ciobanii noștri de aici din Plăieț aflați în transumanță cu turmele pe câmpurile și văile de la Dunăre spre munte. Sonu Taban, despre care am mai vorbit cândva, povestea acum vreo 75 de ani despre ce se întâmpla cu vreo 150 de ani în urmă, cum că în loc de împărțanie, ciobanii obișnuiau să mănânce într-una din diminețile din Săptămâna Mare mugurii de salcie sau de măr, după care rosteau împreună Tatăl Nostru. După cum se știe, salcia și mărul au un sens aparte în ritualurile religioase la români: salcia împodobește crucile morților noștri la cimitir în sâmbăta Floriilor iar ramurile de măr sunt așezate în capul mesei împodobite cu colăcei în cazul pomenilor prin care se celebrează memoria morților noștri.

Miracolul Învierii Domnului este cea mai mare sărbătoare a creștinătății. Este și firesc, deoarece învingerea morții de către Iisus a fost speranța neîmplinită a oamenilor pe parcursul istoriei. De aceea Marea Taină a Învierii este și astăzi semnul unei astfel de speranțe, al victoriei că oricât de greu ne-ar fi, vom învinge. Pe de altă parte, tradiția ne spune că masa de Sfințele Paști trebuie să cuprindă neapărat: ouă roșii, friptură de miel, pâine, vin, cozonac și că din bucatele de pe această masă este necesar să dăruim și celor săraci, care acum, în vremuri de restriște și de grea încercare, au cea mai mare nevoie de hrană și de fapte de întrajutorare. Din câte știm așa s-a întâmplat și în acest an.

La Sfânta Înviere a Domnului poate este cel mai nimerit să ne îndreptăm privirea către cei umiliți și obidiți de soartă, spre cei care așteaptă să le întărim speranțele că vom învinge și de această dată. Așa străbunii noștri din lumea de dincolo se vor bucura și mai mult că nu am uitat învățăturile lor.

ELEVI NOVĂCENI PE PODIUMUL OLIMPIADEI DE ISTORIE

Organizată de către Inspectoratul Școlar Județean Gorj, etapa județeană a Olimpiadei de istorie s-a desfășurat pe data de 7 martie 2020 și s-a bucurat de prezența a peste 90 de elevi pasionați de istorie din clasele VIII-XII. Gazda manifestării a fost Colegiul Național „Ecaterina Teodoroiu”, Târgu-Jiu.

Putem afirma că a devenit deja tradiție ca un număr mare de elevi novăceni să participe la etapa județeană a olimpiadei de istorie, să obțină premii importante și să se califice la etapa națională, iar rezultatele din ultimii ani certifică acest lucru. După rezultatele foarte bune de anul trecut, anul acesta elevii novăceni au dominat competiția, instituțiile de învățământ din orașul Novaci având elevi calificați la etapa finală la aproape toate clasele.

După cum am amintit mai sus, și în anul școlar precedent (2018/2019), rezultatele obținute de elevii novăceni au fost foarte bune: două locuri I, trei locuri II și un loc III, astfel că din cei nouă

elevi gorjeni calificați la etapa națională a olimpiadei de istorie, 5 au fost din Novaci. Iar premiile cu care s-a întors echipajul județului Gorj de la Drobeta Turnu-Severin au fost obținute de două eleve ale Liceului Teoretic Novaci: locul III la clasa a XII-a obținut de eleva Tucă Teodora, pregătită de doamna profesoară Țicu Alina Ramona și o mențiune la clasa a XI-a obținută de eleva Moța Adriana, pregătită de domnișoara profesoară Hohoi Narcisa. Astfel că, în sala arhiplină a Palatului Culturii Teodor Costescu din Drobeta Turnu Severin, în prezența celor mai buni elevi la istorie din toată țara și a profesorilor însoțitori, a specialiștilor din Comisia Centrală a olimpiadei, marelui profesor universitar dr. Călin Felezeu, în calitate de președinte al comisiei, a ministrului educației la acea vreme, marele profesor de istorie Mihai Manea a înmănat premiile olimpice. Numele a doar trei instituții de învățământ din toată țara fost rostit de două ori: Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” din Cluj Napoca, Colegiul Național „Frații Buzești” din Craiova și Liceul Teoretic Novaci dintr-un mic orașel din județul Gorj. Acest lucru spune multe despre învățământul novăcean, întrucât prin rezultatele remarcabile s-a observat interesul pentru formarea și instruirea elevilor. Într-o lume a tehnologiei și a schimbărilor, suntem încântați că există din partea elevilor novăceni dragoste față de trecutul neamului.

Revenind la acest an școlar, etapa județeană s-a organizat doar la o parte dintre discipline și aceasta datorită faptului că au fost suspendate cursurile din cauza situației create de apariția noului virus Covid 19 și în țara noastră. La disciplina istorie, etapa județeană a olimpiadei s-a desfășurat pe 7 martie, iar rezultatele elevilor novăceni au fost extraordinare, obținând trei locuri

I și trei locuri II după cum urmează: Forțofoi Ionuț - locul I la clasa a IX-a, Ghețoiu Laurențiu - locul I la clasa a XI-a, Toader Cristina Mihaela - locul II la clasa a IX-a, Vătau Bogdan - locul II la clasa a VIII-a, elevi pregătiți de doamna profesoară Țicu Alina Ramona și Moța Adriana - locul I, Surupăceanu Ana-Maria - locul II, ambele la clasa a XII-a, eleve pregătite de domnișoara profesoară Hohoi Narcisa.

Elevii care au obținut locul I sunt calificați direct la etapa finală care ar fi trebuit să aibă loc la Piatra Neamț în vacanța de primăvară. Însă și ceilalți trei elevi au șanse foarte mari să se califice pe locurile suplimentare datorită punctajelor mari obținute. Din păcate, organizarea etapei naționale este incertă anul acesta.

Indiferent de ce se va hotărî în acest sens, elevii novăceni merită toate felicitările atât pentru munca depusă, cât și pentru implicarea și seriozitatea de care au dat dovadă. Le dorim mult succes în continuare!

Prof. Alina Ramona ȚICU

POCIOVALIȘTEA – LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Prima atestare documentară a satului Pociovaliștea datează din 3 mai 1549 (7057 î. Hr.), într-un hrisov dat de Mircea Ciobanul, domnul Țării Românești, prin care întărește lui Drăghiițibă, Toader, Stan, Lupu și Stanciu stăpânire asupra moșiei din Hirîșești și Pobărăști, care se învecina la răsărit cu biserica veche din Pociovaliștea:

„Din mila lui Dumnezeu, Ioan Mircea voievod și domn a toată Ungrovlahia, fiul lui Radul voievod. Dă domnia mea această poruncă a domniei mele acestor boieri, anume lui Drăghiițibă și lui Toader și lui Stan și lui Lupu și lui Stanciu și fiilor lor, câți Dumnezeu le-a dăruit, ca să le fie moștenire acest pământ numit al Hirîșeștilor tot și pe semnele vechi și drepte: la copacul roșu, la Cerna și apoi spre răsărit, pe Pociovaliștea, la piatră, drept la biserica veche și iarăși de acolo drept la Gilort și iar la semn, la copac și de acolo și hotarul Pobărăștilor tot. ... Și iar a cumpărat Drăghiițibă... până în apa ... Pociovaliștea...”.

Din documentul respectiv aflăm că la 3 mai 1549, denumirea de Pociovaliștea exista, era cunoscută. Mai aflăm că pe la jumătatea secolului al XVI-lea, la Pociovaliștea exista biserica veche, așezarea fiind cunoscută și probabil la fel sau mai veche decât biserica. Tot din acest document aflăm că la acea dată, satul Hirîșești și unele părți din satele Sitești și Pociovaliștea căzuseră în rumânie. Fără îndoială, Pociovaliștea este mult mai veche. Faptul că data de 3 mai 1549 este consemnată ca primă dată de atestare, nu înseamnă că atunci ar fi luat ființă.

Redacția publicației „Novăceanul”, nu poate trece însă cu vederea peste această dată, dar vine și cu alte informații care pot fi sau nu adevărate. Este și cazul hrisovului slav al lui Vlad Vodă Călugărul, emis la București la 30 iunie 1486, în care se vorbește de existența satului Pociovaliștea, ceea ce ar confirma

inscripția de pe crucea din lemn de tisă ridicată de la Biserica Bătrână din sat pe care era încrustat anul 1494, deci și existența satului la acea dată. Informațiile nu se bazează însă pe un act oficial. La fel, la 1523 (7031), sunt atestate satele Huluba și Pociovaliștea, cu hotarul satului Huluba, într-un zapis de cumpărare slavonesc: „... despre răsărit din culme despre hotarul Pociovaliștii și pi de la deal pe supt culmea pădurii ...”.

Din însemnările învățătoarei Ana Leuștean, ale profesorului Dumitru Bobină, învățătorului Victor P. Țivlea, dar și din informațiile mai multor oameni vârstnici din sat, primii locuitori ai satului propriu-zis, Pociovaliștea, s-au așezat pe partea dreaptă a râului Gilort, în jurul bisericii denumită „Bătrână”. Cu timpul, populația înmulțindu-se, prezența oamenilor este dovedită și pe partea stângă a râului Gilort, grupați în cătune care au denumiri toponimice – Rovine, Vâlcea, Deluleț sau antroponimice – Tomeni, Sirehu, Ghebani, Tătărani, Bălani, Sitești.

Numele fostei comune Pociovaliștea este de origine slavonă. Entopicul „pociovaliștea” înseamnă „loc de popas” sau „loc de odihnă”, provenind de la vechiul „pocivaliștea”.

În limba slovenă îl găsim sub forma „pocivalisce” pe toate indicatoarele de semnalizare de pe autostrăzile din Slovenia unde sunt spații pentru servicii.

Numele se mai explică și prin faptul că în vremuri foarte vechi, în timpul conviețuirii slavoromâne (sec. V-VIII d.Hr.), Pociovaliștea era așezarea cea mai dinspre munte unde se făceau popasurile înainte de urcarea în munți, fie la pășunat, în nesfârșitul ciclu al transumanței, fie pentru trecerea în Ardeal

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

UMILIȚI ȘI OBIDIȚI

Evenimentele acestea legate de Coronavirusul incubat și la noi în țară, măsurile luate de autorități pentru a stăvilii pandemia, pun în evidență, credem, adevărata condiție a majorității pensionarilor din România. De la început aș remarca faptul că expresia – pensionar – a căpătat încă de pe vremea ceaușeștilor o conotație negativă cu largă răspândire, care aruncă o lumină defavorabilă asupra celor care ne-au lăsat cam tot ce vedem în jur, după ce amplasării de după 1989 au vândut aproape totul pe nimic.

O măsură discutabilă și insuficient argumentată luată de la intrarea țării în stare de urgență este cea privind interzicerea în masă a ieșirii din casă a celor peste 65 de ani, cam vreo 4 milioane de suflete, existând doar câteva excepții. Singurul argument invocat este că aceștia alcătuiesc o populație cu risc ridicat de îmbolnăvire și care trebuie protejată. După cum cred că a văzut multă lume, organele de ordine sunt foarte atente în a urmări dacă cei de vârsta a treia respectă legea. Câțiva jurnaliști spun de-a dreptul, dar cu alte cuvinte, despre faptul că mulți dintre pensionari ar fi indisciplinați, că încalcă intervalul orar în care pot ieși din casă. Am văzut și cazuri de bătrâni luați la rost după ce au ieșit la 50 m de casă la cumpărături, că nu au scris bine declarația pe proprie răspundere. Mi-a rămas mult timp în minte cum un agent din forțele de ordine certa o bătrânică, de ce nu a scris de mână celebra declarație dacă nu are formularul tipărit. Am văzut că niciun moment reprezentantul autorității nu s-a întrebat dacă acea bătrânică mai știe să scrie sau dacă nu cumva suferă de Parkinson și nu poate realmente să scrie pentru că îi tremură mâinile.

În legătură cu reținerea în casă, pentru că așa putem să îi spunem, a celor peste 65 de ani și ieșirea din locuință numai cu un fel de bilet de voie numit declarație pe proprie răspundere am aflat că s-a judecat

la Curtea de Apel București o sesizare privind faptul că aceștia sunt discriminați. Respectiva instanță de judecată credem că s-a grăbit dând un răspuns negativ. Probabil că cei care au făcut sesizarea respectivă vor contesta soluția la instanța superioară și la Curtea Constituțională a României pentru încălcarea articolului din Constituție conform căruia cetățenii sunt egali în fața legii și orice discriminare pe criterii de vârstă, sex sau rasă este interzisă.

Desigur, sunt unii care spun că în starea de urgență Constituția este de fapt suspendată, ceea ce iarăși naște multiple controverse, pentru că în acest caz distanța dintre democrație și dictatură este cam la un vârf de pix. Dincolo de cele de mai sus, condiția dramatică a pensionarilor, adică a părinților sau bunicilor noștri, este accentuată de multiplele zvonuri care circulă în mass-media: ba că ajutorul social pentru cei care nu au anii suficienți de pensie se taie; ba că toate pensiile se vor impozita cu nu știu cât sau că statul nu ar mai avea bani la acest capitol de cheltuieli etc.

Desigur, aici este reală o problemă tehnică, să îi zicem. Aproape un milion de oameni au intrat în șomaj tehnic, multe societăți economice din turism, restaurante sunt în sapă de lemn iar altele se pare că își vor trimite alternativ angajații în șomaj tehnic. Atunci se înțelege că nu prea mai ai de unde strânge bani pentru pensii. La aceasta se adaugă și un fapt social bine-cunoscut. Muncitorii și funcționarii sau alte categorii sociale au adesea puternice organizații sindicale care încearcă să îi apere. Pensionarii au ceea ce se cheamă generic vorbind Asociația pensionarilor din România dar pe care nu o ascultă nimeni pentru că aceasta nu are la îndemână mijloacele de presiune pe care le au cei din transporturi, industria prelucrătoare, serviciile sociale. Ca atare totul rămâne la mila lui Dumnezeu, cum se spune.

Pe de altă parte, după cum merg lucrurile privind comprimarea puternică a activităților economice, se așteaptă firesc și la restrângere a cheltuielilor făcute de stat. Sectorul acesta numit pensii, probabil că va fi primul lovit așa cum s-a văzut și în cazul crizei din 2008-2010. În aceste zile văd că mai mulți așa-zii analiști economici încearcă să compare comprimarea activităților economice de astăzi cu ceea ce a fost în marea criză economică din 1929-1932. Aici trebuie să menționăm că în acea perioadă au fost luni de zile când nu s-au plătit pensiile iar unele cadre didactice nici la 2 ani de la instalarea crizei nu își primiseră salariile. Acele vremuri aveau însă un specific: mulți pensionari, cum era cazul celor de la CFR, din minerit, din învățământ sau extracția petrolului de exemplu, aveau undeva la țară o mică gospodărie de unde își procurau cele necesare traiului zilnic. Azi toate acestea s-au cam dus: oamenii au fost concentrați în orașe mari; câmpul a intrat pe mâna arendașilor iar vechile locuințe de la țară au ajuns o dărăpănătură. Și mai e ceva. La țară semeni în primăvară și culegi toamna dacă ai ce culege. Cum în acest an se spune că va fi iarăși secetă, se pare că nici această soluție nu poate fi una de salvare.

Desigur, mulți pensionari au trecut în viața lor prin multe încercări. Sunt convins că vor găsi o soluție de salvare și de această dată. Se vede însă cum în câteva săptămâni de confruntare cu Covid 19 a ieșit la iveală marea eroare făcută de conducătorii noștri în cei 30 de ani de la Revoluție, când au distrus industria românească și în mare parte și celelalte activități de producție. Acum se vede clar că fiecare țară din Uniunea Europeană luptă să se salveze singură. Din aceasta poate vor învăța și guvernării noștri, că formula – prin noi înșine – este universal valabilă în cazul unor grele încercări prin care trece țara.

...POCIOVALIȘTEA...

în scopuri comerciale sau spre locurile liniștite din timpul invaziilor străine.

Numele de Pociovaliște ar putea avea și o explicație legendară, de altfel bine cunoscută și răspândită în fosta comună și ar proveni de la cuvintele „Pociumpii din Vale”, loc în care se găsește și astăzi Biserica Bătrână.

Bătrânii povesteau, lucru transmis din generație în generație, că niște păstori, rămășițe Dacane, cum le ziceau ei, aflați cu oile la pășunat în aceste locuri, neavând biserică, s-ar fi oprit în poiana unde se găsește și acum biserica, singura în mijlocul pădurii seculare, și au ridicat în această poieniță o micuță colibă, îngrădită cu nuiele și acoperită cu blănițe de stejar. La cele patru colțuri ale colibeii au plantat patru pociumpi de stejar cu rădăcini care reprezentau pe cei patru sfinți evangheliști. Aici se adunau păstorii, la biserica din nuiele în poiana din valiște, la „pociumpii din Valiște” și se rugau lui Dumnezeu, locul devenind prin fonetică sintactică „Pociovaliște”.

În amintirea acestui loc, urmașii acestora ar fi construit, pe locul respectiv, Biserica Bătrână în jurul căreia au plantat patru stejari în cele patru laturi ale Sfântului lăcaș care cu timpul au dispărut, doar cel din spatele Altarului rezistând până ar fi fost trăsniț prin 1926 când a ars ca o torță. Și tot bătrânii satului spuneau că a fost o minune dumnezeiască faptul că nu s-a aprins și biserica aflată la doar trei metri distanță.

În ce privește fosta comună Pociovaliștea, gândul ne poate duce cu secole în urmă, mai precis pe la 1494, dacă avem în vedere inscripția de pe crucea din lemn de tisă ridicată de Alexandru Ștefulescu în 1902 din Altarul Bisericii Bătrâne din localitate, pe care era încrustat anul 1494 (vă leat 7002), cruce care a fost predată Muzeului Județean Târgu-Jiu și care, din păcate, a dispărut în anul 1916 când muzeul a fost prădat de ocupații.

Să fie oare anul 1494, anul primei atestări documentare a localității Pociovaliștea? Nu s-a putut afla până acum când a fost adusă crucea în vechea biserică din Pociovaliștea, deci nu este sigur că ea ar fi existat în vechea biserică încă de la construcția acesteia. Și totuși, se pare că în pisană Bisericii Bătrâne din Pociovaliștea care ar fi existat până în anul 1927 când a fost refăcută, se menționa: „Această Sfântă biserică, în care se cinstește și se prăznuiește hramul Adormirea Maicii Domnului, a fost zidită în anul 1494, reconstruită pe aceleași temelii în anii 1832, 1855, iar acum s-a reconstruit din nou prin osteneala și cheltuiala enoriașilor acestei Sfinte biserici și s-a sfințit în zilele de Dumnezeu iubitorului Episcop D.D. Vartolomeu, fiind Protopop Sevastian Pârvulescu, preot paroh N. Săftoiu, preoți N. Constantinescu și C. Bălăceanu, pensionari, în ziua de 13 noiembrie 1927”.

Iată că suntem puși într-o mare dilemă: care este adevărata dată a primei atestări documentare a satului Pociovaliștea?

Dacă Biserica Bătrână din Pociovaliștea a fost construită în anul 1494, lucru de altfel credibil, mai ales că în hrisovul din 3 mai 1549 este amintită biserica veche din Pociovaliște (... pe semnele vechi și drepte, în copacul roșu, la Cemna și apoi spre răsărit, pe Pociovaliște la piatră, despre biserica veche și iarăși de acolo în Gilort...), atunci și localitatea Pociovaliștea exista la data construirii bisericii. La fel, se poate considera faptul că și crucea din lemn de tisă pe care era încrustat „vă leat 7002” a aparținut Bisericii Bătrâne din Pociovaliștea încă de la construirea acesteia.

Până se vor lămuri toate acestea, dacă vor fi lămurite vreodată, considerăm ca primă dată de atestare documentară a localității Pociovaliștea, data de **3 mai 1549 (7057 î. Hr.)**.

Publicația „Novăceanul” își face ca de obicei datoria de a aduce trecutul cât mai aproape de iubiții săi cititori.

Oameni care au fost...

15 ani de la trecerea în neființă a Prof. DUMITRU MICU POPESCU

S-a născut la data de 14 iunie 1937 în cătunul Măgura, satul Bercești din fosta comună Cernădia, sat aparținător orașului Novaci din 1968.

Părinții, Dumitru și Maria Popescu, erau oameni simpli, care trăiau din creșterea animalelor, fabricarea și comercializarea varului, a cherestelei și din dividendele primite de la Banca Populară Cernăzoara din arendarea și administrarea munților.

Micu era al treilea copil născut, după Gheorghe și Alexandru, urmând apoi Maria și Ion.

Copilăria și-a petrecut-o pe meleagurile natale, ținuturi de legendă și poezie, care-i vor marca viața și activitatea ulterioară.

Primele patru clase primare le-a urmat la Școala Generală Cernădia, iar următoarele trei clase la Novaci. La Cernădia a avut ca învățători pe Nache Alexandru din Săcelu, Despina Forțofoi și Pantelie Moculescu, iar ca profesori, la Novaci, pe Paula Lăpădat (Romanescu), Ștefan Ivan, Vasile Dinescu, Aurelia Popescu.

În toamna anului 1951 se înscrie și urmează cursurile Școlii Medii Tehnice Financiare Târgu-Jiu, unde învața și fratele său Alexandru, fiind elev în clasa a III-a la această școală. Nici unul dintre cei doi frați nu va îmbrățișa însă cariera de funcționar, având înclinații spre cariera didactică.

Așa se face că fratele său Alexandru, va ajunge profesor de Limba și literatura română, un om care a slujit cu credință școala gorjeană.

După terminarea Școlii Medii Tehnice Financiare Târgu-Jiu, Micu Popescu înclină spre profesia de jurist, renunță însă în favoarea celei de pedagog pentru care simțea o atracție deosebită. Ca urmare, se înscrie și urmează cursurile Facultății de Filologie, secția Limba română – istorie, la Universitatea Babeș – Bolyai din Cluj. Aici va avea ca profesori, printre alții, pe renumiții Constantin și Hadrian Daicoviciu, iar printre colegi pe cunoscutul prozator, D.R. Popescu.

După terminarea facultății, își începe strălucita carieră didactică la

(4 mai 2005)

Liceul Teoretic Novaci, unde va profesa până la ieșirea la pensie.

Se căsătorește cu Rodica Jerișteanu, și ea profesoară, dragostea dintre ei dăruindu-le doi copii deosebiți: Cristian și Codruța.

Profesorul Dumitru Micu Popescu, de-a lungul îndelungatei cariere didactice desfășurate la liceul novăcean, s-a remarcat prin rezultate deosebite obținute cu elevii săi la olimpiadele școlare, la concursurile de admitere în învățământul superior, aducându-și, alături de colegii săi, o contribuție substanțială la creșterea prestigiului acestui liceu.

Mulți dintre elevii săi vor ajunge ingineri, profesori, medici, specialiști în diverse domenii de activitate, și ca rod al unei cariere didactice de excepție a profesorului Micu Popescu. Zeci de generații de elevi au trecut prin mâinile sale, s-au format ca oameni cu o cultură aleasă; lecțiile sale căutând să scoată la iveală modele umane, iubire față de limba acestui popor, respect pentru trecutul moșilor și strămoșilor noștri.

Profesorul Dumitru Micu Popescu a fost o prezență activă în viața spirituală a orașului și județului nostru, prin participarea la activitatea cercurilor pedagogice, a filialelor de Limba și literatura română și istorie, socio-umane de la nivelul județului Gorj.

În viața culturală și spirituală a orașului Novaci s-a remarcat printr-o cultură aleasă, prin strădania de ridicare a gradului de cultură și civilizație a locuitorilor de pe aceste meleaguri.

A desfășurat o vastă activitate de cercetare a istoriei locale, a folclorului novăcean și al zonei, a tradițiilor și obiceiurilor locale.

Împreună cu profesorul Vasile Dinescu a alcătuit o micromonografie a orașului Novaci, în anul 1972.

A publicat studii și articole în presa gorjeană, în revista de cultură „Miorița novăceană”. Împreună cu alți novăceni, a scos în anul 2002 ziarul local „Cuget novăcean”.

În ziua de 4 mai 2005, profesorul Dumitru Micu Popescu, măcinat de dorul după cei doi copii eminenți stabiliți în Statele Unite ale Americii, departe de soție, aflată și ea în acele momente pe pământ american, a plecat și el dar nu spre lumea nouă descoperită de Columb, ci spre lumea de dincolo de viață.

Eminentul dascăl novăcean a fost condus pe ultimul drum de o mare de oameni, mulți dintre ei produsul muncii sale neobosite de la catedră, veniți din toate colțurile județului și chiar mai de departe să-i aducă ultimul omagiu.

Inspectoratul Școlar Județean și Filiala de Științe Istorice Gorj, în parteneriat cu Liceul Teoretic Novaci, au organizat din 2006, timp de zece ani, un Concurs de istorie care a purtat numele profesorului Dumitru Micu Popescu, dotat cu premii în bani, oferite de familia distinsului profesor.

Prof. DUMITRU POPICA

Prof. Dumitru Popica s-a născut în comuna Crasna, județul Gorj, în urmă cu aproape 89 de ani, la data de 21 noiembrie 1931.

Cursurile școlii primare și gimnaziale le-a urmat în comuna natală, Crasna, după care a urmat cursurile Școlii Normale din Târgu-Jiu. S-a înscris apoi la Institutul de Educație Fizică și Sport din București, absolvindu-l în specialitatea volei și îmbrățișând cariera de dascăl.

Și-a început activitatea de profesor de educație fizică și sport la Școala Anina, județul Caraș-Severin.

În anul 1956 a revenit în comuna natală ca profesor de educație fizică și sport la Școala Cărpiniș, unde a deținut și funcția de director până în anul 1962, an în care s-a transferat la Liceul Teoretic Novaci, apoi la Școala Gimnazială Novaci, unde a rămas ca profesor titular până în anul 1993 când s-a pensionat. După pensionare, a continuat să profeseze încă 4 ani la Școala Gimnazială și Liceul Teoretic Novaci.

De numele său se leagă construirea Sălii de Sport de la Școala Gimnazială Novaci și a bazei sportive din curtea școlii, inițiative rare în acea perioadă.

Prof. Dumitru Popica, alături de prof. Victor Brăiloiu, a fost unul dintre dascălii de elită ai mișcării sportive din Novaci. Sub îndrumarea sa, sportul școlar și novăcean a cunoscut succese remarcabile în discipline ca: volei, handbal, oină, tenis de masă, șah, fotbal. A fost un sportiv talentat, voleiul fiind marea sa pasiune, dar și un profesor ambițios, sever, un aprig luptător pentru performanță.

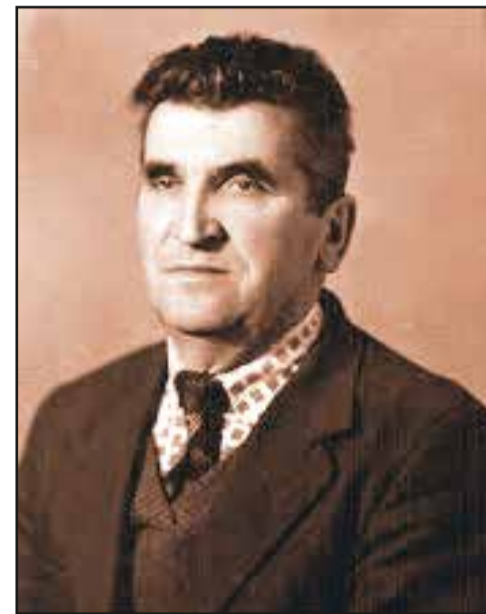
La Crasna a înființat o echipă de volei cu care a participat la fazele regionale, situându-se pe locuri de frunte.

Succese remarcabile a obținut și cu echipele de oină, sport național, înființate la școlile din Crasna și Novaci, apoi cu echipele de la nivelul celor două localități. Cu echipa de oină de la Crasna a câștigat în 1960 locul I la faza regională, participând apoi la faza națională de la Timișoara.

În 1976, a pregătit echipa Școlii Gimnaziale Novaci, participând la faza națională de la Bucșoia, Suceava, clasându-se pe locul al V-lea pe țară.

Tot prof. Dumitru Popica este cel care a luat inițiativa alcătuirii unei selecționate a celor mai buni jucători de oină din cele două localități cu care a participat la faza pe țară de la Amara, județul Ialomița.

Rezultate deosebite a obținut cu echipele de handbal fete, când în 1972 a jucat finala pe țară la Constanța, iar în 1996 a obținut locul al II-lea în faza

finală de la Slatina. La fel, rezultate remarcabile a obținut și cu echipa de handbal-băieți, în 1967, echipa Liceului Teoretic Novaci jucând finala la faza regională.

În anii 1975-1976 a pregătit echipa de handbal a orașului Novaci pentru meciurile de calificare în Divizia B.

Rezultate meritorii a obținut la diverse etape zonale și naționale în discipline sportive ca: tenis de masă (Craiova), șah (Vâlcea), sanie (Vatra Dornei).

O perioadă de timp, prof. Popica Dumitru a fost și antrenorul echipei de fotbal a orașului Novaci când evolua în Divizia C.

De asemenea, a dovedit calități deosebite în domeniul arbitrajului în fotbal și handbal.

Pentru mine, care l-am cunoscut îndeaproape, rămâne, alături de prof. Victor Brăiloiu, unul dintre profesorii de frunte ai mișcării sportive pe care i-a avut orașul Novaci. Îmi amintesc cu nostalgie de confruntările amicale dintre cei doi profesori, amicale, dar de o rară rivalitate în sporturi ca volei, baschet, fiecare alcătuiindu-și câte o echipă din jucători preferați.

A fost un profesor model și în viața de familie. S-a căsătorit cu fosta mea profesoară din anii începutului învățământului liceal la Novaci, Tina Popica, dascăl de frunte al școlii novăcene. De pe urma căsătoriei au dat naștere la doi copii: Mădălina Popica, profesoară, de mai mulți ani director al Liceului Teoretic Novaci și Adrian Popica, unul dintre cei mai buni matematicieni pe care i-a avut și îi are liceul novăcean.

În urmă cu 13 ani, la 14 aprilie 2007, prof. Popica Dumitru s-a stins fulgerător din viață, lăsând un gol în inimile celor care l-au cunoscut și apreciat pentru ambiția și strădania de a ridica sportul novăcean la renumele de care se bucură orașul nostru nu doar în județ, ci și în țară.

Pagină realizată de Constantin DĂRVĂREANU

ÎNSEMĂRI DE PE FRONTUL LUPTEI CU SARS - COV2

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

Țara este în stare de urgență de peste o lună de zile și se pare că va mai fi pentru cel puțin cam tot atâta. Mass-media se întrece în a prezenta scene și situații de-a dreptul dramatice: oameni care așteaptă să intre la granițele României, adică români care se întorc acasă pentru că străinii la care au lucrat i-au lăsat pe drumuri; spitale ticsite cu bolnavi care își așteaptă sfârșitul; imagini cu izolete, adică un fel de cutii din metal și plastic în care sunt transportați bolnavii de Covid 19 sau SARS - COV2, cum este denumirea științifică a acestui virus. Autoritățile au anunțat măsuri din ce în ce mai dure, prin care speră să se limiteze răspândirea maladiei: închiderea multor magazine, a restaurantelor, teatrelor, bisericilor, a instituțiilor unde se presupune că participă mulți oameni. Este permisă în schimb activitatea magazinelor alimentare, a farmaciilor, a acelor instituții care pot servi la combaterea pandemiei și a celor de producție din industrie, agricultură și unele servicii sociale. În ceea ce privește deplasarea oamenilor, aceasta este limitată dur. Cei peste 65 de ani sunt obligați să rămână în case și au la dispoziție doar 2 ore, zilnic între 11-13 pentru a-și procura cele necesare vieții din imediata apropiere a locuinței. Aceasta echivalează credem cu un fel de arest la domiciliu, existând 2 ore de învoire în oraș.

Mai marii de la vârful puterii își dau arama pe față, arătând necunoașterea realităților poporului român, a modului său de viață. Astfel, citim în Ordonanța Militară nr. 3/2020 că cei care pot ieși afară din casă mai multe ore, sunt cei care aleargă seara să-și fortifice organismul și cei care plimbă câinii. Abia după aceea se vorbește de cei care au animale domestice pe care trebuie să le îngrijească. Astfel, vedem că în ochii mai marilor noștri, sunt mai importanți cei care plimbă animalele de companie decât cei ce păzesc turmele de oi și cirezile de vaci ori cei ce îngrijesc albinele sau plantele de pe terenurile lor de cultură.

Desigur, probabil, că alții mult mai legați de poporul istoric ar fi conceput altfel aceste ordonanțe, în sensul așezării firești pe primul plan a producătorilor de bunuri și nu doar a consumatorilor. La aceasta adăugăm și faptul că ni se cere să respectăm distanța socială (!!!) de 2 m, când de fapt este vorba de o distanță fizică, materială, respectiv să nu ne apropiem la mai mult de vreo 2 m unii de alții. Cunoșcătorii știu că în societate oameni au statusuri și roluri prin care se exprimă pozițiile și locurile ocupate într-o societate iar

distanțele sociale se referă mai degrabă la gradul de punere în valoare a aptitudinilor pe care le au sub raportul schimburilor de activități. Mai mult, sociologii ne spun că chiar societatea este un ansamblu de relații dintre oameni sub raport economic, politic, juridic, cultural etc., distanțele sociale cuprinzând mărimea sau aria acestor raporturi.

Activitatea pe care o desfășor, aproape de o viață, pentru creșterea și îngrijirea albinelor, m-a determinat vrând-nevrând să merg vreo 50 de km de la București până în județul Giurgiu, satul Vlașin, unde au iernat gingașele găze. Pregătirea pentru drumul către stupină a necesitat vreo 2 zile, în vederea preparării unui fel de hrană specială pentru albine acum primăvara (candii). Având totul pregătit, dis de dimineață, după ora 6, înarmat cu declarația pe propria răspundere și celelalte acte necesare, am purces la drum. Ieșirea din capitală a durat mai mult de jumătate de oră, pe lângă mine trecând vreo 4-5 echipaje de poliție, vreo 3-4 vehicule aparținând armatei, dar nu m-a oprit nimeni. Aici ar trebui să mai adaug că în zilele care au precedat plecarea către stupină m-am consultat temeinic cu ai mei, aceștia fiind specialiști în drept, despre felul cum trebuie să procedez în caz că sunt oprit de forțele de ordine. Dilema a fost și este faptul că în Ordonanța Militară nr. 3/2020 se spune că cei peste 65 de ani pot ieși din casă și în afara intervalului orar 11-13 pentru diferite activități cum sunt cele de producție sau din agricultură, dar în formularul declarației pe proprie răspundere publicat pe site-ul MAI, undeva la subsol se spune că aceștia pot părăsi locuința doar între orele 11-13. În Ordonanța Militară nr. 8/2020 se spune ceva despre apicultori, dar pentru a dovedi aceasta se cer o serie de acte, cum ar fi cod de stupină, că figurezi în nu știu ce registru de la județ etc. Așa că Dumnezeu să fie cu noi că ne mănâncă birocrația!

În drumul spre Giurgiu pe DN6 am văzut iarăși mai multe patrulă de poliție care se pregăteau pentru a organiza un filtru. Când am ajuns la Ghimpați, la vreo 40 km de București, văd o coloană de mașini oprită, semn că acolo era una alt filtru al forțelor de ordine. La repezeală am constatat că trebuie să alimentez automobilul cu motorină, așa că înainte de a ajunge la filtru am intrat la o pompă de la Peco. Am privit atent în jur, dar nu mi-a făcut nimeni niciun semn. Am alimentat liniștit automobilul, am cumpărat și o cafea fierbinte de la automat, pe care am sorbit-o în mașină.

Am ieșit din punctul de alimentare și, urmând indicatoarele rutiere, am trecut pe lângă filtru fără ca cineva din organele de ordine să îmi facă vreun semn. Am urmărit atent prin oglinzile retrovizoare dacă nu cumva polițiștii se iau după mine, dar nu am observat nicio mișcare, așa că mi-am continuat drumul spre stupină.

La întoarcere, după 3 zile de muncă intensă, am avut iarăși noroc. La intrarea pe DN 6 observ 2 echipaje de poliție care se pregăteau să instituie un filtru, dar niciunul dintre ele nu îmi face vreun semn de oprire. După ce merg vreo 10 km întâlnesc iarăși 2 echipaje de poliție care însă urmăreau atent deplasarea automobilelor, fără să oprească pe cineva. Am uitat să spun că declarația pe propria răspundere și un document privind proprietatea asupra stupilor erau așezate la vedere pe bordul mașinii. Aceasta pentru că mai mulți colegi mi-au povestit că dacă procedez așa voi circula cu automobilul mai ușor.

La intrarea în București întâlnesc vreo 4 mașini ale poliției și una a armatei aliniată riguros la marginea șoselei. Înainte de a ajunge în acel loc observasem că mai multe mașini făcuseră fie la stânga, fie la dreapta pe niște străzi lăturalnice, probabil având informația că în față este un filtru puternic. Rulez atent și trec încet prin fața polițiștilor. Constat însă privirea încrunțată a unuia dintre aceștia, dar nu îmi face niciunul vreun semn. Până să ajung acasă la bloc mai întâlnesc două filtre de poliție dar care îi controlau doar pe cei care veneau dinspre centrul Bucureștiului. În apropierea locuinței observ un alt filtru, dar cum eu trebuia să o iau pe o stradă la stânga pentru a ajunge în parcare, sunt lăsat în pace.

Cât am lucrat la stupi, satul era pustiu. Niciun om pe câmp sau prin curte. Astfel că totul părea mort. Doar undeva departe se auzea strigătul unui ied, probabil că i se făcuse foame și cerea lapte de la mama lui. În rest aceeași atmosferă apăsătoare și prevestitoare de rău. Se apropiau totuși Paștile, dar nu se auzea și nu se vedea nimic din zarva pregătirilor specifice acestei mari sărbători. Se pare că acest Covid 19 este mai tare ca tradițiile noastre și chiar decât noi înșine. Totuși, nu cred că este adevărat pentru că așa cum s-a spus de mult - apa trece, pietrele rămân. Noi, sau ce a mai rămas din noi, suntem încă un neam de piatră, după cum se știe, și vom ieși iarăși victorioși.

Creatorul...

În clipe de grele încercări, gândurile noastre se îndreaptă spre marile enigme ale acestei lumi, spre Creatorul „care a făcut cerul și pământul”, într-un total echilibru universal. Dacă ar fi fost făcute fără respectarea echilibrului universal, cu siguranță viața ar fi imposibilă, nu doar pe Planeta Pământ, ci în întreg Universul. Iată câteva argumente în favoarea celor spuse mai sus.

Dacă Pământul ar fi mai aproape de Soare, apa de pe Terra s-ar evapora; dacă ar fi mai departe, ar îngheța complet. Și într-un caz, și în altul, planeta noastră ar fi lipsită de viață. Pământul gravitează în jurul acestui impresionant cuprot termonuclear la o distanță optimă.

Soarele, acest „foc” care ne încălzește în timpul zilei, arde la o distanță de 150 milioane de km de noi.

Oamenii nu au dat prea multă importanță Soarelui, cu toate că viața noastră depinde de acest astru. În nucleul Soarelui se înregistrează o

temperatură de 15.000.000 grade C. Soarele este atât de mare încât în el ar putea intra peste 1.300.000 de astre de mărimea Terrei.

Biblia spune că există o puzderie de stele la fel de greu de numărat ca „nisipul mării”.

Astronomii estimează că există peste 100 de miliarde de stele numai în Galaxia noastră, Calea Lactee. Câte galaxii există în Univers? După unii astronomi, ar exista 50 de miliarde, după alții numărul lor ar putea ajunge la 125 de miliarde.

Cine a creat aceste lucruri?

Biblia spune că totul se mișcă în armonie cu legile fizice elaborate și aplicate de Dumnezeu, acestea fiind dovezi ale puterii Creatorului nostru.

Oricât ar vrea să ne convingă, oamenii de știință nu au găsit încă răspunsuri la toate întrebările legate de formarea și funcționalitatea Universului.

DARVCON

ION C. DUȚĂ

Rugă de zi, rugă de viață

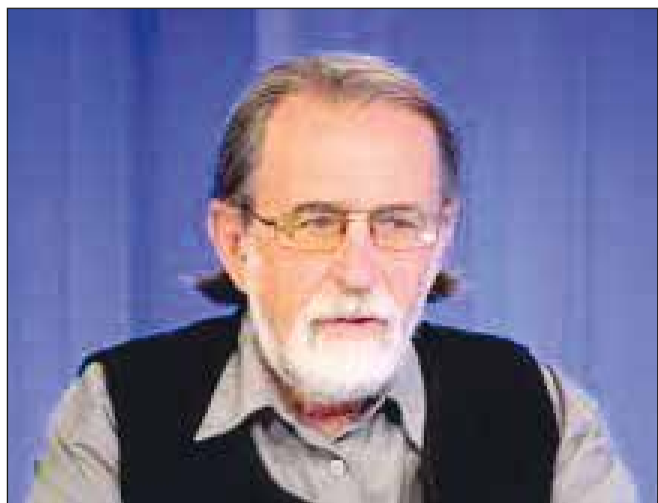
*Ascultă-mi, Doamne, ruga de viață,
De viață-nșorită, de gând luminos!
Zorii aștern diamante pe flori și verdeață,
Din cer îmi zâmbești, Împărate Hristos.*

*Ascultă-mi, Doamne, ruga de zi,
De zi luminată cu razele sfinte.
Zorele de suflet Te rog a primi,
Osana strig Ție, Sfinte Părinte!*

*Cobori lângă mine în ceasul cel sfânt,
Și ajută-mă să mă curățesc ca izvorul,
Întărește-mă să nu uit cine sunt
Și numele Tău să-mi fie veșnic odorul.*

*Rugă de zi, rugă de viață!
Ridic ruga mea pentru pace și bine.
Florile-n rouă să mă spele pe față,
Să Te pot primi neîndoielnic în suflet pe Tine.*

Prof. univ. dr. VINTILĂ MIHĂILESCU

Profesorul și antropologul Vintilă Mihăilescu a înțecat din viață, duminică, 22 martie 2020, la vârsta de 68 de ani, răpus de o boală grea și epuizantă.

Este o pierdere uriașă pentru societatea pe care ne-a ajutat de multe ori s-o cunoaștem și s-o înțelegem mai bine, inclusiv noi, novăcenii. Și o să vedem de ce.

Vintilă Mihăilescu a fost profesor universitar doctor în cadrul Departamentului de Sociologie al Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative (SNSPA).

A fost profesor invitat la numeroase universități și centre de studii avansate din Canada (Montreal), Franța (Lyon, Bordeaux, Montpeiller, Aix-en-Provence), Germania (Humboldt), Italia (Perugia), Elveția (Neuchatel), Belgia, Austria și Bulgaria.

Din 2005 până în 2010 a fost director general al Muzeului Țăranului Român.

În 1990 a inițiat organizarea Societății de Antropologie Culturală din România (SACR), al cărei președinte a fost între anii 1994-2000.

Mulți dintre cititorii publicației „Novăceanul” se vor întreba de ce scriu despre dânsul, ce legătură are cu Novaciul? Tocmai că are mare legătură cu Novaciul. Încă din anul 1973, prof. Vintilă Mihăilescu a pornit cu un grup de prieteni să descopere „România profundă” în câteva sate din Gorj, din jurul Târgu Cărbuneștiului, iar din anul 1980, fascinat de lumea Novaciului, a pus accent deosebit pe orașul nostru.

În demersul său care s-a întins la început pe o perioadă de 10 ani, a fost sprijinit îndeaproape de trei oameni deosebiți:

- prof.univ. dr. în psihologie, Mihai Golu, originar din satul Poienari, comuna Bumbăști-Pițic, care după Evenimentele din Decembrie 1989 a fost Președinte al Comisiei Naționale a României pentru UNESCO (1990-1994), Reprezentant al Adunării Parlamentare a Consiliului Europei (1993-1997), Ministrul Învățământului și Educației (1991-1992), calitate în care a aprobat înființarea Universității „Constantin Brâncuși” de la Târgu-Jiu (de ce nu i s-o fi recunoscut oare meritul principal în înființarea universității târgujiene?), Ministrul Culturii (1992-1993), când a invitat și s-a întâlnit la minister cu toți directorii de case de cultură din Gorj (între care și subsemnatul), Deputat de Gorj în Parlamentul României (1990-1996);

- prof. dr. în filozofie, Ion Mocioi, scriitor, publicist, editor, unul dintre cei mai importanți oameni de cultură ai Gorjului, fost președinte al Culturii gorjene, senator în Parlamentul României (1992-1996), perioadă în care a fost membru plin în Delegația Parlamentului României la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei de la Srasbourg, deputat P.R.M. în legislatura 2000-2004, calitate în care a fost membru în grupurile parlamentare de prietenie cu India și Regatul Suediei, conf. univ. dr. Facultatea de Științe Juridice și Administrative a Universității „Constantin Brâncuși” Târgu-Jiu (2002-2009), cu remarcabile studii despre părintele sculpturii moderne, gorjeanul Constantin Brâncuși și despre pictorul Iosif Keber, cel care a realizat pictura Bisericii „Sfântul Ioan Botezătorul” de la Novaci;

- Florică Tudor, fost secretar al Comitetului Județean Gorj până în Decembrie 1989.

În ce-l privește pe prof. Ion Mocioi, dânsul este cel care sprijinit financiar cercetările din Gorj și îndeosebi de la Novaci ale grupului de cercetători condus de prof. univ. dr. Vintilă Mihăilescu timp de 10 ani, din 1980 încoace, mai multe luni din fiecare an. În cartea „Fascinația diferenței”, prof. univ. dr. Vintilă Mihăilescu spune despre prof. Ion Mocioi că ceea ce a făcut, a făcut cu credința că „e bine pentru cultura acestui popor”.

Cercetările de la Novaci au cuprins studii privind diferențierile mari existente între Novacii „Pământeni” și Novacii „Ungureni” (români veniți din regiuni transilvane stăpânite abuziv de unguri), de la diferențierile etnografice și sociale, ocupației, dinamica tipologică a celor două categorii, psihologia populațiilor etc.

Cercetările complexe de la Novaci au scos în evidență faptul că între pământeni și ungureni sunt diferențieri mari, deși, și unii și alții sunt țărani,

ortodocși, trăind împreună de un secol-două. De asemenea, au scos în evidență faptul că „pământeni”, agricultori și lucrători la pădure, și „ungureni”, păstori din tată în fiu, aceste două populații, s-au păstrat practic endogame până în anii '50, când începe o relativă omogenizare a celor două populații.

La fel, cercetările de la Novaci au mai evidențiat faptul că ungureni și-au păstrat măcar parțial particularitățile „zonei etnografice” de origine și că elementele culturii pastorale sunt inexistente în cultura agrară a „pământenilor”.

Cercetările au condus și la câteva nedumeriri în sensul că universul în care trăiesc novăcenii este ceva nou, că cele două populații novăcene, deși conviețuiesc și participă la aceeași cultură, constituie universuri distincte, dar și că cele două populații comunică între ele.

Cercetările de la Novaci ale grupului condus de prof. univ. dr. Vintilă Mihăilescu, sprijinit de prof. univ. dr. Mihai Golu și prof. Ion Mocioi, au fost prezentate în numeroase simpozioane (între care Simpozioul Național „Cultură și personalitate în satul românesc”), comunicări, studii (*Pământeni și ungureni – o încercare de analiză tipologică a două populații tradiționale din Gorj*) ținute la Casa de Cultură Novaci pe perioada celor 10 și apoi încă 10 ani de cercetări, în care am fost și eu implicat în calitate de director al acestei instituții. Am avut o colaborare permanentă cu

prof. univ. dr. Vintilă Mihăilescu care-și prezenta concluziile cercetărilor la Casa de Cultură, cât și în îndrumarea spre subiecții asupra cărora urmau să se facă cercetări, din ambele populații. După mulți ani de cercetări și prezență printre novăcenii, se îndrăgostise de orașul nostru, pe care l-a numit „Novaciul meu fără sfârșit”.

Cercetările de la Novaci au fost sintetizate în cartea „Fascinația diferenței”, autor Vintilă Mihăilescu, apărută la Editura „Paideia”, 1999, o carte în 269 pagini, majoritatea despre lumea fascinantă a Novaciului.

Voi încheia cele de mai sus cu cuvintele prof. univ. dr. Vintilă Mihăilescu, consemnate în finalul cărții: „Abătut în provincialismul Novaciului meu fără sfârșit, ascult vocea prietenei mele „post-moderne”, venită parcă din alte zări, povestindu-mi frenetic despre aventurile epistemologiei actuale. Și brusc, totul îmi sună cunoscut: tot o „dinamică ideală” și această opoziție între epistemologia xenofobiei și cea a ospitalității. Am văzut și am trăit această aventură undeva, demult, într-un sat gorjenesc... Ungureni mei, „închiși față de fiecare” și „deschiși față de toți”, punându-i la distanță pe ceilalți, în particularitatea lor, pentru a-i putea gândi în categorii abstracte și generale, sunt structuraliști fără să o știe. Pe de altă parte, pământeni, refuzând să vadă în vecinii lor principii și categorii, perceptându-i și gândindu-i în particularitatea lor la care se mulează de fiecare dată, amestecându-se astfel cu aceștia în diversitatea întâlnirilor, practică, de fapt, o „epistemologie a ospitalității”, spontană și frustă.

Dar Lumea nu este nici a ungurenilor, nici a pământenilor. Lumea este Novaciul. Și, parafrazându-l pe Flaubert, Novaci c'est moi! Alfel spus, toată această incursiune în particularitatea Celuilalt nu are sens (și nu este posibilă) decât ca drum spre universalitatea din Sine. Și atunci, dacă toate drumurile duc la Noi, a fi fost douăzeci de ani pe drumul Novaciului începe să capete sens...”

Tot mai curios, mereu în mișcare, prof. univ. dr. Vintilă Mihăilescu a plecat către sfârșitul lunii martie a acestui an „să facă cercetări” și pe lumea cealaltă.

De aici din paginile „Novăceanului”, din partea novăcenilor care v-au cunoscut, „Rămas bun, Domnule Profesor!”

Constantin DĂRVĂREANU

La noapte

La noapte după ce
va cădea roua am să-ți
adun flori de liliac.
Tu vei dormi c-un
fald de lună cumpănit
peste frunte
poate visând că m-ai uitat.
Eu dorind să mă
rătăcesc printre stele
mă voi trezi sub fereastra ta
împovărat cu flori de liliac.
Voi bate cu raze de lună
Tu-mi vei deschide
Voi săruta florile
și sânu-ți aburind de somn
cu speranța că
nu te voi pierde niciodată.
- Și totuși...

Ion Florea

Drumul anevoios al revenirii postume a lui Titulescu acasă

Problemele grave cu care se confruntă întreaga lume, au făcut ca pe lângă noi să treacă luna martie fără să acordăm atenția cuvenită uneia dintre cele mai mari personalități ale României: Nicolae Titulescu, diplomat, jurist, profesor universitar și om politic român, de mai multe ori ministru al afacerilor străine, ministru plenipotențiar, fost președinte al Ligii Națiunilor, membru titular (din 1935) al Academiei Române.

Nicolae Titulescu a văzut lumina zilei la 4 martie 1882 la Craiova, a decedat la 17 martie 1941 la Cannes, Franța și abia după o jumătate de secol, la 7 martie 1992, lungul drum către casă al lui Titulescu s-a încheiat, când i-au fost repatriate rămășițele pământești la Brașov, cu sprijinul fostului Ministru de Externe, Adrian Năstase, președintele Fundației Europene Titulescu.

Sigur, unii dintre cititorii publicației „Novăceanul” se vor întreba ce legătură are Titulescu cu Novaciul? ARE! Pentru cei care nu cunosc, e bine să știe că Nicolae Titulescu a fost cumnat cu Dumitru Brezulescu, soțiile lor fiind surori. Și apoi, Nicolae Titulescu a avut legătură cu ȚARA și suntem datori să omagiem pe marii oameni ai pământului strămoșesc. Mai mult, îi rog pe cititorii publicației noastre să urmărească cu atenție cele întâmplate cu Nicolae Titulescu până să ajungă în țară. Sunt lucruri care nu trebuie să rămână necunoscute, chiar și de către novăcenii, chit că le aflăm după atâția ani.

Dureroasă și nedreaptă soartă a avut Nicolae Titulescu, chiar și după moarte. A fost nevoie să treacă 50 de ani până când să își găsească odihna veșnică în pământul țării pe care a iubit-o și a slujit-o cu o rară devoțiune.

Și mai ales a fost nevoie ca istoricul George G. Potra să reconstituie dosarul tragediei marelui om politic și diplomat român în cartea „Titulescu. După 50 de ani din nou Acasă”, editată de Fundația Europeană Titulescu, Sebeș, 2013, 573 pagini.

Lansarea lucrării a avut loc în ziua de 10 decembrie 2013, la Casa Titulescu, Șos. Kiseleff, nr. 47, București. În cadrul evenimentului au luat cuvântul: Adrian Năstase, președintele Fundației Europene Titulescu, Gheorghe Tinca, ambasador, Marian Ștefan, istoric, Corneliu Vlad, publicist, Adrian Marius Dobre, analist, Mugurel Sârbu, George G. Potra, director executiv FET.

Moderator: Adrian Năstase, președintele FET.

Așa cum spuneam, autorul lucrării, istoricul George G. Potra, a reconstituit dosarul tragediei marelui om politic și diplomat român – Nicolae Titulescu.

La 29 august 1936, dușmanii din țară și din străinătate l-au scos pentru totdeauna din viața politică activă. Apoi, la 17 martie 1941 a cedat suferinței fizice și morale ca urmare a exilului la care fusese supus.

Dincolo de toate acuzațiile care-i fuseseră aduse, Nicolae Titulescu a rămas pentru totdeauna devotat fără rezerve

Țării, punându-se în slujba Neamului și a Lumii epocii sale. Lucid și curajos, Titulescu a respins toate dictaturile, afirmând că nu există deosebiri de fond între acestea, că în esență dictaturile sunt identice.

Din nefericire, destinul său a fost tragic. Titulescu a trăit întreaga tragedie a sfărtecării României- la Est prin pierderea Basarabiei și a Bucovinei, la Nord-Vest prin pierderea unei mari părți a Transilvaniei, la Sud prin pierderea părții de sud a Dobrogei (Cadrilaterul). Gândurile lui Nicolae Titulescu n-au avut niciodată altă legătură decât cu interesele Țării și ale Neamului românesc.

Îndurerat că nu și-a putut servi în continuare Patria, pe care o reprezentase de-a lungul anilor cu atâta strălucire și căreia i se dedicase cu tot devotamentul, Titulescu s-a stins din viață prematur, la Cannes, Franța, în exil, la 17 martie 1941, la doar 59 de ani. Prevăzându-și sfârșitul, marele om politic și diplomat, Nicolae Titulescu, lăsase cu viu grai și consemnat testamentar, la 5 ianuarie 1940:

„În ce mă privește, cum m-am considerat totdeauna ca un soldat al teritoriilor alipite României între 1918 și 1920, doresc să fiu îngropat la Brașov, într-un loc ceva mai la o parte. Prietenii mei din Ardeal vor și să găsească un loc potrivit dorinței mele. // Take IONESCU sus la Sinaia și eu la picioarele lui, jos la Brașov, pentru repausul etern. Este felul cel mai convenabil și doresc ca locuitorii Brașovului să accepte rugămintea mea”.

Regimul hitlerist s-a opus categoric înmormântării lui Titulescu în România, impunând această hotărâre generalului Ion Antonescu. Dictaturilor carlistă și antonesciană i-a urmat dictatura comunistă.

Până la urmă, regimul de la București a înțeles marele merit al lui Nicolae Titulescu privitor la independența, suveranitatea națională și integritatea teritorială a țării. Liderii de partid și de stat din România au indicat în perioada anilor 1963-1982 unor instituții de primă mărime să facă direct și indirect demersuri pentru repatrierea rămășițelor pământești ale lui Nicolae Titulescu, în primul rând Ministerului Afacerilor Externe.

Toate demersurile s-au lovit de refuz. Pentru a reveni Acasă, Nicolae Titulescu a trebuit să aștepte 50 de ani, ignorându-i-se dorința de a fi așezat în pământul țării.

Pentru noi, novăcenii, este bine să cunoaștem unele motive surprinzătoare, așa cum au fost ele scrise în urma unor cercetări minuțioase de către istoricul George G. Potra în cartea „Titulescu. După 50 de ani din nou Acasă”.

Până la trecerea sa în neființă, Ecaterina Titulescu, soția marelui om politic, sora soției lui Dumitru Brezulescu, a refuzat categoric aducerea rămășițelor lui Nicolae Titulescu în România, invocând statornic existența regimului comunist la București. Soția nu i-a respectat deci ultima sa dorință.

După moartea acesteia, pe o poziție la fel de intransigentă s-au plasat soții Marie Yvonne (Maria-Ivona D. Brezulescu) și Gheorghe Antoniadă (N. 22 aprilie 1941), Marie Yvonne, nimeni alta decât fiica lui Dumitru Brezulescu (N. 19 octombrie 1915).

În lucrarea „Titulescu. După 50 de ani din nou Acasă”, autorul precizează: „Macabru, acești posesori de rămășițe titulesciene au revendicat pentru sine dreptul de a negocia locul depunerii rămășițelor pământești ale lui Nicolae Titulescu. Cât de trist ar putea fi considerat, ei rămân niște traficanți de cadavre. Dincolo de rațiuni ideologice, aceștia sunt animați de interese patrimoniale. De ani de zile, urmașul acestora se judecă cu statul român pentru a intra în posesia Casei Titulescu, societatea românească riscând astfel abstragerea ei din rostul firesc- intelectual, diplomatic, științific – și transferul ei într-o afacere comercială”.

Cine este urmașul acestora? Este Vlad Antoniadă Nicolae George (N. 17.12.1946 la Cannes, în Franța), cel care a venit în câteva rânduri la Novaci ca urmaș al lui Dumitru Brezulescu. Trebuie precizat faptul că întreaga avere a lui Dumitru Brezulescu a fost scoasă după moartea acestuia la licitație și vândută de către fosta soție, recăsătorită Pușcariu.

De altfel, în Certificatul de moștenitor, nr. 975 din data de 19 iunie 1990, se certifică următoarele: „De pe urma def. Brezulescu Lucia Florica, dec. la data de 18 ianuarie 1953, cu ultimul domiciliu în București, str. Speranței nr. 24, sector 2, au rămas următoarele bunuri și moștenitori:

a) Bunuri mobile: mobilă sufragerie și dormitor stil Bidermayer.

b) Bunuri imobile: // // // // // Natura succesiunii: legală, conf. Art. 1 din L.319/ 1944.669 Cod civil.

MOȘTENITORI:

1. Brezulescu-Antoniade Maria Yvonna, fiică, Madrid, Cale-Serano 139, Spania, îi revine întreaga masă succesorală.

Nu sunt renunțări și nici străini de succesiune”. Ștampila și semnătura Notarului.

Dar să revenim la subiect. În articolul „Odiseea postumă a lui Titulescu”, Jurnalul Național din 6 decembrie 2013, autorul, Șerban Cionoff scrie:

„După cum dovedește și insistă să o spună răspicat George G. Potra, toată această mascaradă a confiscării moștenirii lui Titulescu a fost urzită și întreținută, prin comportamentul lor abuziv și imoral, de câteva rubedenii dinspre partea Ecaterinei Titulescu, soții George și Marie Yvonne Antoniadă. Decenii la rând, aceștia s-au erijat în moștenitori și executori unici ai voinței testamentare a lui Nicolae Titulescu, ajungând până acolo încât Marie Yvonne Antoniadă și-a permis, atunci când autoritățile române și, în principal, titularul Ministerului de Externe, Adrian

Năstase, au demarat demersurile pentru aducerea în țară a rămășițelor pământești ale lui Titulescu, să propună, mai bine zis să impună, un târg mârșav: repatrierea osemintelor în schimbul Casei Titulescu din Șoseaua Kiseleff! Totul garnisit, perfid, cu sosurile anume „considerente politice”, capcană la care au achiesat, deopotrivă, oameni de bună credință, însă, neștiutori ai dedesubturilor, dar mai ales așa-zii lideri de opinie, din țară sau din străinătate, mânați de resentimente și interese politicianiste”.

Lungul drum al lui Titulescu către casă s-a încheiat așadar în 7 martie 1992. Readucerea sa în țară după 50 de ani de la așezarea sa în cripta Bisericii Sf. Mihail din Cannes a încheiat un efort de câteva decenii, în care s-au vehiculat mari principii și s-au consumat interese meschine.

Dincolo de nume și date notabile, din acest demers rămâne realitatea că în 1992 în efortul final de readucere a lui Nicolae Titulescu s-au regăsit solidare forțele politice majore ale țării, nu urmașii marelui Nicolae Titulescu sau Dumitru Brezulescu. Titulescu a fost readus Acasă de Țara însăși care și l-a revendicat ca fiu și l-a primit cu brațele deschise, dându-i loc în inima fiecăruia dintre noi.

„Obosit de atâta așteptare, a venit să se odihnească Acasă, în inima Transilvaniei, la Brașov. În Panteonul recunoștinței naționale, el s-a așezat alături de făuritorii de țară, de cei ce au servit-o și apărat-o, fără ostentare și rezervă, proiectând deopotrivă un vizionar și precursor, efigia unui om care a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a aduce România în Europa și Europa în România” (George G. Potra).

Ar fi multe de spus în legătură cu acest subiect. Deocamdată mă opresc aici, cu convingerea ca măcar acum, unii dintre novăcenii noștri care au numai cuvinte de laudă la adresa celui care a venit de câteva ori la Novaci, oare de ce, să-și reconsidere pozițiile.

Constantin DĂRVĂREANU

SĂPTĂMÂNA PATIMILOR ÎN JUDEȚUL GORJ

În contextul gravelor probleme cu care se confruntă omenirea, anul acesta am sărbătorit Sfintele Paști, sărbătoarea biruinței vieții, a Învierii Domnului care constituie piatra de temelie a Bisericii și credinței noastre creștine, cu convingerea că credința este forța care ne dă tărie să ne luptăm cu greutățile vieții. Sfintele Sărbători de Paști au trecut cu speranța că vom birui în lupta cu acest inamic ce ne-a făcut să nu mai simțim trăirile de altădată care făceau corzile sufletului să ne vibreze de bucurie. Tocmai de aceea, am considerat că e bine să ne mai reamintim din când în când de rânduielile premergătoare rostuite întâmpinării Învierii Domnului.

Ultima săptămână a Postului Sfințelor Paști este cunoscută ca Săptămâna Mare sau cea a Patimilor, în care creștinii se pregătesc să întâmpine marea sărbătoare a Învierii Mântuitorului Iisus Hristos. În această perioadă, credincioșii țin post și se roagă, pregătindu-și sufletul pentru una dintre cele mai mari sărbători creștine.

Potrivit tradiției creștine, în această săptămână de dinaintea Paștelui nu se râde, nu se joacă, nu se bea băutură, nu se mănâncă de dulce, nici măcar prăjit. Lumea trebuie să fie cu gândul la cele întâmplare Domnului Iisus Hristos. În județul Gorj, fiecare zi din această săptămână are o semnificație aparte, în care credincioșii rememorează evenimentele din ultimele zile din viața Mântuitorului înainte de Înviere.

La Frasinu se credea că nu era bine în Săptămâna Patimilor să-ți faci rană din care să curgă sânge și se spunea că, dacă cineva moare în săptămâna de dinaintea Paștelui, va ajunge în ceruri.

Prima zi din săptămână este sărbătorită mai ales pentru cultul morților.

La Pojaru, în „Răspunsurile la chestionarul lui N. Densușianu”, se consemna existența Joimăriței, o femeie slută, urâtă și despletită, care la Joimari pedepsea pe fetele care nu au tors încă lâna ori cânepa sau nu au țesut pânza. Conform tradiției, personajul justițiar Joimărița pedepsea fetele leneșe și la Novaci, Baia de Fier, Crasna etc. Cultul morților casei predomina manifestările din ziua de Joi Mari. În foarte multe dintre localitățile județului Gorj în noaptea premergătoare, dar și în dimineața zilei de joi, gospodarii aprindeau focuri din plante magice (boji, alun), adunate cândva numai de persoane pure (copii, fete mari, femei iertate). În jurul focului erau puse scaune „să stea morții”, să se odihnească și să se încălzească, dar și o masă pe care se așeza o cană cu apă din care să bea morții și să se spele.

La Șipotu li se lăsa și un vâtrai să jeriească focul, iar la Săulești erau lăsate pe masă și lumânări aprinse.

La Aninoasa se tămăia împrejurul focului, în timp ce la Vădeni în jurul mesei erau puse două scaunele, iar pe masă se aflau două oale cu apă pentru odihna și setea morților reîntorși o vreme acasă.

Pe valea Jaleșului se credea că morții stăteau la focul de Joimari până aproape de răsăritul soarelui.

La Negomir focul de Joimari se făcea din boji, dar la biserică (la cimitir).

În dimineața zilei se dădeau pomeni pentru spiritele morților (Moșii de Joimari), constând mai ales într-o ulcică împodobită cu verdeață ori flori și o lumânare aprinsă. La morminte, după tămăiere pomana dată era de post.

Pe Valea Jaleșului și pe Valea Sohodolului, din dimineața de Joi Mari și până sâmbătă seara, toaca bisericii era bătută de copii sărind într-un picior în ritm cu loviturile aplicate și sunetul dat de toacă. La denia de joi lumea îngenunchează de 12 ori, fiindcă se citește 12 evanghelii. După terminarea fiecăreia, țarcovnicul stinge câte o lumânare dintre cele 12 aprinse. Și în Gorj vinerea din Săptămâna Patimilor se numește Vinerea Ouălor. Alexandru Odobescu consemna la Broșteni numărul ouălor de către femei în Vinerea Ouălor. Neștiutoare de carte, la fiecare 10 ouă numărate, făceau un semn cu cărbunele. Tot în această zi, serbată prin nelucrare, femeile din Novaci, Stănești și Preajba numărau jurebiile toarse toată iarna.

La Șipot se vopseau ouăle străne în Postul Mare și apoi erau puse în pelin verde, iar la Runcu ouăle se roșeau cu roibă (plantă).

La Turceni în ziua de vineri, ouăle se îngălbeneau, iar sâmbăta se roșeau cu rădăcina de roibă. În seara zilei de vineri

oamenii mergeau la biserică unde se cânta prohodul. După prohod oamenii se retrageau la crucile morților din cimitir unde aprindeau lumânări și „cântau” (bocete). În această zi era bine să se țină post negru.

În ziua de sâmbătă era tăiat mielul, o jertfă într-o perioadă de renaștere simbolică a timpului. Sâmbăta patimilor era ziua în care se pregăteau bucatele pentru masa de Paști, dar nimeni nu gusta din ele ca să nu se „dedulcească”.

În dimineața de Paște la Câmpofeni oamenii se spălau în apa în care era pus un ou roșu și un ban de argint.

La Runcu credincioșii se spălau (scăldau) chiar în râu, iar la Broșteni tot în noaptea de sâmbătă spre duminică se îmbăiau îmbrăcați cu hainele vechi și se întorceau repede acasă să se îmbrace cu cele noi, trecute pe la gura sobei de trei ori, ca acela care le îmbracă să fie precum cărbunele de roșu și fierbinte.

Săptămâna Patimilor culminează cu răstignirea pe cruce a lui Iisus, pentru ca ulterior, slujba de Înviere să desăvârșească ritualul și credința. Creștinii ortodocși așteaptă să ia Sfânta Lumină și anafora Sfintele Paști – anafora -, cu sufletele pline de emoție și evlavie. Anul acesta, ca niciodată, am primit Anafora și Sfânta Lumină, acasă, aduse de preoți, apostolii bisericilor noastre, fiecare casă fiind considerată o Casă a Domnului.

Prof. Alina Ramona ȚICU

Haz de necaz...

Orice om vede că trecem prin niște momente grele și că încercăm să ne înghițim amarul acestor vremuri făcând haz de necaz față de situația în care ne găsim, în care se găsește poporul român, țara noastră după mai bine de 30 de ani de la Evenimentele din Decembrie 1989. Este și cazul marelui actor, Florin Piersic, care la 83 de ani trage o dureroasă concluzie:

„Așa s-o făcut lumea de rea, că mă mir că se mai face ziua”.

„Ce-ai făcut tu, române? Îți spun eu: ți-ai furat căciula singur!

Nu te-ai limitat la căciulă, ai furat o bucată de traversă să o vinzi la fier vechi și acum te plângi că faci cu trenul 10 ore în loc de 3, ai furat componente din sistemul de irigații și apoi te-ai plâns că îți omoară seceta culturile, ți-ai tăiat bucata de pădure și apoi ai tipat, ca din gură de șarpe, când casa ți-a luat-o la vale, ți-ai păcălit la cântar clientul intrat în magazin, apoi ai dat din colț în colț că nu mai ai vânzare, ți-ai vândut pământul ca să-ți cumperi BMW, apoi ai jelit că n-ai ce mânca, ți-ai aruncat gunoariile în râuri, în lacuri, pe stradă, în parc, apoi ai fost indignat că este mizerie, ți-ai deschis firma și ți-ai bătut joc de angajați, apoi te-ai vântat că ai dat faliment.

Să-ți mai spun? Ba, ți-ai învățat și copilul că necinstea și lipsa de respect te fac „șmecher” și plin de bani.

Să amintim și despre corupție! Măi române, câți ai corupt tu când n-aveai răbdare să stai la coadă, la un ghișeu, când vroiai niște facilități care nu ți se cuveneau, când nu doreai să mai plătești taxe ca să te dai mare cu excursii pe la dracul în praznic?

Vrei educație? Păi de unde? Ai uitat când reclamai

profesorul că ți-a tras de urechi odrasla pentru că era obraznică? Când l-ai mutat la o altă școală, vezi doamne că aceea e mai „cu moț”, ajungând să îți ruinezi copilul și școala? Când îți agasai propriul copil cu meditații peste meditații pentru a demonstra că mutarea lui la altă școală este benefică? Doar sufletul lui de copil știe cât suferă și nu, nu îți va recunoaște niciodată cât îl doare și cât este de obosit, de frică să nu te supere. Când ai mulțumit ultima dată unui profesor care, poate cu trudă și în condiții precare, ți-a făcut copilul „om”? Te-ai întrebat cât ai contribuit tu la educația copilului tău? Te-ai întrebat dacă tu, în locul acelor profesori, ai fi fost mai bun? Te-ai întrebat, măcar o singură dată, cât de bine i-ai făcut copilului tău? Lui sau ție? Ai uitat când, fără urmă de considerație, ți-ai vorbit de rău părinți, copii, profesori, vecini...? Ce faci tu pentru țara ta și pământul tău natal?

Ești mândru? Când ai luat atitudine că cineva ascultă tare muzică, în autobuz, sau că cineva face scandal într-un loc public? Când ai vorbit ultima oară fără (cpm, plm) bip-uri..?

Ce-ai făcut tu, ca cetățean de rând, române? Nimic! Ai contribuit cu vârf și îndesat ori prin tăcere ori prin participare. N-ai vrut să știi de solidaritate, n-ai vrut

să auzi de cinste, ai vrut doar vila și mașina bengoasă, chiar dacă rahatul de la vila ta polua lacul din vecinătate și pentru pământul pe care ți-ai construit-o ai dat spagă la primar, să-l treacă în intravilan.

Datorită celor ca tine au avut de suferit cei onești, cei cu bunul simț la purtător, cei care au știut că bunăstarea nu este o consecință a șmecheriei, mitocăniei, arivismului și lipsei de scrupule. Din cauza ta au ajuns ceilalți pribegi, mulțumindu-se cu resturile de la masa altora, pentru că tu nu te-ai implicat, pentru că ție nu ți-a păsat, pentru că tu ai aplaudat nedreptățile de care te foloseai să-ți fie bine trăgând după tine și o gloată de biumaci care spera că totul va fi roz, din secunda doi, dacă te urmează.

Nu mai arăta cu degetul spre alții! Arată spre tine!

De-ai n-ai o țară ca afară! Pentru că te doare la bască de lege, de țară (pe care o înjuri pe unde te duci), pentru că te doare în flecul de la pantof de toți și de toate, chiar și de mamă-ta, de copilul tău și pentru că, oricât ai primi tot ți se pare puțin cât timp vine altul și-ți promite mai mult.

Ai cerut, dar n-ai dat nimic în schimb! Nici măcar un „bună ziua” îngrijitoare care spăla scara blocului sau măcar... un pet în lada de gunoi!...

Florin Piersic

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Constantin DĂRVĂREANU, redactor șef
Nicolae VINȚANU, redactor șef adj.

Otilia GIURCA, redactor

Cristian GRECOIU, redactor

Tel. 0744 656 726, e-mail: darvareanu@yahoo.com

Publicație lunară tipărită cu sprijinul
Primăriei și Consiliului Local Novaci
și al obștilor de moșneni din Novaci,
Pociovaliștea și Cernădia

Pre-press & print:

S.C. TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L.
Târgu-Jiu, Gorj, str. Lt. Col. Dumitru Petrescu, nr.20
Tel. 0253-212.991, Fax 0253-218.343
E-mail: tipografia.prodcom@gmail.com

Tehnoredactare:
RODICA TEIȘI